

всѣки денъ се усилаваше, особено подиръ септемврийското движение въ Стара-Загора.

Въ веселитѣ дружини се държахъ патриотически на-
здравници и се говорѣше за възстание, открито; мѣнастир-
скитѣ околности цѣль денъ ехтѣхъ отъ пушечна стрѣлба,
на която се обучаваха младежитѣ. Бунтовнитѣ пѣсни ста-
наха модни и проникнахъ всъду: въ къщата, въ седѣн-
китѣ и отъ тамъ искокнахъ на улицитѣ, на вредъ па-
триотическитѣ мотиви измѣстихъ лигавитѣ любовни пѣсни
на пѣснопойкитѣ. Човѣкъ се възчудваше, кога чуеше мо-
митѣ на тлѣкитѣ, че пѣяхъ:

Ахъ майко, майко жалостна!
Не плачи, майко, не жали!
Че станахъ ази хайдутинъ,
Хайдутинъ, майко, бунтовникъ.

Или пъкъ почтени майки на многобройна челядь,
че гласяхъ распалено:

Куражъ, дружина, вѣрна сговорна
Ний не сме веке рая покорна!

Но това бѣхъ само платонически викове, на които
Турцитѣ си правихъ углушки, защото ги прѣзирахъ. Но
слѣдъ нещастното Старо-Загорско движение, прѣзъ септем-
врия, турското население се сѣниж, и яростта му избухъ
въ кървави злодѣйства надъ Българитѣ. На пушечнитѣ
гърмежи възъ голитѣ сипей, то отговаряше съ куршуми
на Български мѣса; на бунтовнитѣ пѣсни на българкитѣ,
отговаряше съ изнасилване сестритѣ имъ, или съ прѣ-
рѣзване гърлата на братята имъ. Турцитѣ убивахъ без-
оржжни пхтници, палѣхъ, плѣнѣхъ и дѣлѣхъ съ заптие-
тата плѣчкитѣ. Цѣла Тракия писна кански отъ насилия
и звѣрщини.

Като се съгласяваше по много въпроси съ бай Мича,
чорбаджи Марко бѣше съвсѣмъ на друго мнѣние по въ-
проса за възстание. Той паричаше безумие такава една